

Arrest

nr. 217 874 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 *“tot niet in aanmerkingname van een aanvraag tot gezinshereniging met een burger van de Europese Unie.”*

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Na een positief advies van het parket van de Procureur des Konings (onderzoek bestaan schijnhuwelijk) huwt de verzoekende partij op 24 november 2017 met een Belgische onderdaan, D.J.

De verzoekende partij dient op 12 februari 2018 in België een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van de relatie met haar echtgenoot.

Op 30 maart 2018 werd meegedeeld dat de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en attest van immatriculatie als onbestaande moet worden beschouwd. Tegen die beslissing diende verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder algemeen rolnummer RvV X.

Op 3 juli 2018 werd de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking genomen. De beslissing tot niet inoverwegingname van 30 maart 2018 diende als onbestaande te worden beschouwd. De Raad verwerpt het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij arrest nr. 209 302 van 13 september 2018. De beslissing was inmiddels ingetrokken.

Er werd op 4 juli 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. DE.55.L4.010713/2017) wegens illegaal verblijf en in het kader van een verhoor inzake het geplande huwelijk met de heer D.

Op 4 juli 2018 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat dit bevel de thans bestreden beslissing is. Dit is niet juist.

De bestreden beslissing is de beslissing tot "*niet in aanmerkingname*" van de gedane aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *d.d.* 3 juli 2018. Deze beslissing stelt:

"(...)

Deze beslissing tot "niet in aanmerkingname" vervangt de beslissing tot "niet inoverwegingname" opgemaakt op 30.03.2018 die ingetrokken dient te worden en derhalve als onbestaande dient te worden beschouwd.

Op 12.02.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend in de hoedanigheid van echtgenote van de heer D. J. (...) die de Belgische nationaliteit bezit.

U beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016). Echter, u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien jegens u op 10.01.2013 een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar werd uitgevaardigd die u op 23.01.2013 werd betekend dat nog steeds geldig is. Immers uit uw administratief dossier blijkt niet dat u conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vernoemde termijn van drie jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n° 240394 van 11 januari 2018).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw Belgische echtgenoot bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk zou zijn.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen u en uw echtgenoot en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. Uit uw aanvraag blijken geen concrete elementen dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Belgische echtgenoot met wie u sinds 24.11.2017 gehuwd bent te Sint- Niklaas. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid

van uw echtgenoot. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw echtgenoot niet zelfstandig kunnen functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Er dient voorts te worden opgemerkt dat u de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw Belgische echtgenoot en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hem in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenoot en het gezinsleven met hem op die manier verder te onderhouden. Bovendien kan uw echtgenoot België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Het staat u bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Tevens dient benadrukt te worden dat uw gezinsleven is ontstaan op een moment dat u reeds onder inreisverbod stond en u zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat u onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. U en uw partner konden er gelet op uw illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgische echtgenoot ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat het u betekende inreisverbod op 23.01.2013 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter opgemaakt op en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 04.02.2013 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend alsook aan het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten op gemaakt op 04.07.2017 dat u op 05.07.2017 werd betekend.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

"1. Niet aanvechtbare beslissing

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een niet-in aanmerkingname beschouwd dient te worden als een loutere vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing van dit inreisverbod te vragen zoals vereist door artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waardoor hij zich niet op het Belgisch grondgebied kan bevinden om er een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

In die zin betreft het een niet aanvechtbare beslissing, waartegen geen – al dan niet schorsende - beroepsmogelijkheden openstaan.

2. inreisverbod

Gelet op het inreisverbod ontbreekt verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen. Artikel 74/11 §3, tweede lid luidt als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Er is geen enkele wettelijke bepaling die erin zou voorzien dat het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 207.638 d.d. 10/08/2018 :

“ (...) Vooreerst wijst de Raad erop dat uit niets blijkt, en de verzoekende partij niet aantoonde op welke grond, het officialiseren van een aanvraag in een bijlage 19ter van de Vreemdelingenwet zou leiden tot een impliciete intrekking van een eerder opgelegd inreisverbod. In zoverre zou kunnen aangenomen worden dat het inreisverbod geschorst is vanaf het afleveren van een bijlage 19ter tot aan de beslissing over de aanvraag gezinshereniging, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij op 24 juli 2018 werd afgesloten met een intrekking van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie, waardoor geen sprake meer kan zijn van een eventuele schorsing van het inreisverbod.(...)” (eigen markering)

Verzoeker kan niet voorhouden als zou het inreisverbod pas uitwerking krijgen vanaf het moment dat hij het grondgebied verlaat. Dergelijke zienswijze strijdt met de rechtspraak van het HJEU in de zaak C-82/16, dat uitdrukkelijk aangeeft dat er wél rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan het inreisverbod, ook al heeft de betrokken derdelander nog geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten: “Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) [...]”

Het arrest Ouhrami kan aldus niet geïnterpreteerd worden in die zin dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen zou hebben vanaf het moment dat de derdelander ook effectief gevolg geeft aan de nochtans wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, werd er rekening gehouden met het arrest van het HJEU in de zaak C-82/16 d.d. 8 mei 2018 en werd er gemotiveerd omtrent de zogenaamde afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Hierbij werd toegelicht dat er geen concrete elementen werden aangekaart waaruit blijkt dat hij op geen enkele wijze zou kunnen worden gescheiden van zijn Belgische echtgenoot, met wie hij sedert 24 november 2017 gehuwd is. Daarbij werd opgemerkt dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en er geen sprake is van gezondheidsproblemen. Er werd op gewezen dat de verplichting om vanuit het herkomstland een opheffing/opschorting in te dienen van het inreisverbod een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tijdens dewelke het zijn echtgenote vrijstaat in en uit te reizen naar zijn herkomstland en om in contact te blijven via de moderne communicatiemiddelen. Tenslotte werd erop gewezen dat hij en zijn partner niet onwetend konden zijn over zijn preciaire verblijfsituatie. Verzoeker betwist voorgaande elementen niet. Hij kan bezwaarlijk voorhouden als zou de bestreden beslissing genomen zijn in strijd met artikel 20 VWEU nu er bij het nemen van de niet in aanmerkingname van de aanvraag gezinshereniging werd nagegaan of de derdelander al dan niet een afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden op grond van artikel 20 VWEU. Er werd immers geoordeeld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die tot gevolg zou hebben dat de Belg feitelijk gedwongen wordt de Unie te verlaten.

De vordering is onontvankelijk, Minstens niet ernstig.”

2.2. De gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) nam de beslissing tot niet in aanmerkingname omwille van het bestaan van het inreisverbod, dat nog steeds van kracht is. Hierbij deed de gemachtigde een afhankelijkheidsonderzoek.

De Raad is van oordeel dat – rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831), die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht, elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond, dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen – de beslissing tot het niet in aanmerking nemen van de aanvraag om gezinshereniging wel degelijk dient te worden beschouwd als zijnde een beslissing die valt onder artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bijgevolg is het een beslissing die rechtsgevolgen heeft.

In dit verband wijst de Raad ook nog op zijn eerder arrest met drie rechters nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin werd overgegaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de problematiek van vreemdelingen die onder een inreisverbod staan en

vervolgens, tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied, een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een Belg richten tot het bestuur.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij de echtgenote is van een Belgische onderdaan en zij in die hoedanigheid zich op 9 mei 2017 heeft gericht tot het bestuur om een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Een bijlage 19ter werd afgegeven.

De vraag rijst of de thans bestreden beslissing te beschouwen is als zijnde “een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40ter op grond van toepasselijke Europese regelgeving.”

De Raad oordeelt dat – rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831), die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht, elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, de bestreden beslissing een dergelijke beslissing is. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing een aanvechtbare beslissing is.

Bijkomend wijst de Raad op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat - zonder dat het nodig is te bepalen of een inreisverbod, opgelegd aan de vreemdeling, een obstakel vormt voor het erkennen van een verblijfsrecht als familielid - , het volstaat aan te stippen dat een dergelijk verbod niet inhoudt dat aan de vreemdeling de mogelijkheid wordt ontnomen om een aanvraag in te dienen om een erkenning van een dergelijk recht (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling is.

2.3. Verder heeft de verzoekende partij een belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing. Ook in het arrest nr. 235.596, uitgesproken door de Raad van State op 9 augustus 2016 stelt:

“(…)

Sans qu’il soit besoin de déterminer si l’interdiction d’entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu’un droit au séjour en qualité de membre de la famille d’un mineur belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n’implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d’un tel droit. La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d’un droit au séjour pour le seul motif qu’elle n’en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n’aurait pas le droit au séjour qu’elle revendique.

(…)”

Het arrest nr. 235.598, uitgesproken door de Raad van State op 9 augustus 2016, bevestigt dat een belang bestaat voor een verzoekende partij waarbij de verwerende partij een beslissing neemt tot weigering om een aanvraag gezinshereniging in aanmerking te nemen, ook al staat deze verzoekende partij onder een inreisverbod. Bovendien erkent de verwerende partij dat, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, een afhankelijkheidsonderzoek moet gebeuren en dat het louter afwijzen omwille van een bestaand inreisverbod niet afdoende is. Zij verwijst zelf naar het arrest van het Hof van Justitie K.A. (C-82/16) van 8 mei 2018. In dit arrest valt te lezen dat in uitzonderlijke omstandigheden het inreisverbod de behandeling van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in de weg mag staan, gekoppeld aan een afhankelijkheidsonderzoek. Bijgevolg is het vanzelfsprekend dat de verzoekende partij haar belang bij het huidige beroep behoudt. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet een bijzondere afhankelijkheidsband heeft met haar echtgenoot. De verzoekende partij betwist dit gegeven. Zij behoudt haar belang nu zij de conclusie van het afhankelijkheidsonderzoek wil weerleggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“2.3 De middelen

M.b.t. de nietigverklaring

Geput uit de schending van artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU) én van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing zich voor de intrekking van de verblijfstatus van verzoekster/de niet aanmerkingname van haar aanvraag gezinshereniging enerzijds steunt op het arrest van het Europese Hof van Justitie van 08.05.18 (het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsverhouding) én anderzijds steunt op het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies - zie stuk 2), aan verzoekster betekend op 23.01.13;

aangezien in het voormelde arrest door het Europese Hof van Justitie werd geoordeeld dat de niet in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging met een Belg ingediend door een derdelander die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod als strijdig is met artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU);

aangezien voorts in casu de bestreden beslissing voorhoudt dat er geen afhankelijkheidsverhouding is tussen verzoekster en haar echtgenoot én zij of haar echtgenoot ook op geen enkele wijze aantonen dat zij niet zelfstandig kunnen functioneren zodat er geen concrete elementen voorliggen dat er een afhankelijkheidsverhouding is;

aangezien echter verzoekster en haar echtgenoot NOOIT is gevraagd om dergelijke concrete elementen/bewijzen van afhankelijkheidsverhouding voor te leggen; aangezien verzoekster en haar echtgenoot ook nooit de mogelijkheid hebben gehad om dit aan te tonen om de eenvoudige reden dat op het ogenblik van hun aanvraag gezinshereniging - 12.02.18 - de theorie van de afhankelijkheidsverhouding nog niet bestond aangezien het voormelde arrest van het Europese Hof van Justitie pas dateert van 08.05.18 !;

aangezien voorts wat de bijlage 13 sexies van 23.01.13 betreft uit het Ouhrami- arrest dd. 26.07.17 van het Europese Hof van Justitie volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat;

aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren;

aangezien het echter niet betwist kan worden dat verzoekster géén gevolg heeft gegeven aan de bijlage 13 sexies dd. 10.01.13 én sinds begin 2007 ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft zodat haar aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie van 12.02.18 niet geweigerd kon worden omwille van voormelde niet-uitgevoerde bijlage 13 sexies;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.07.18 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral de Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.2. De verwerende partij voegt niets aan haar argumenten toe dan wat is weergegeven onder punt 2.1.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval verwijst de gemachtigde naar de ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en verwijst de bestreden beslissing naar het inreisverbod dat nog

steeds bestaande is omdat de verzoekende partij België niet verlaten heeft. De bestreden beslissing legt uit dat het arrest *K.A. (C-82/16)* van 8 mei 2018 van het Hof van Justitie een afhankelijkheidsonderzoek vereist vooraleer een aanvraag niet kan in aanmerking genomen worden omwille van een inreisverbod. De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek uitvoerig weer.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3.2.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij betoogt in essentie dat de stelling van de verwerende partij, dat het inreisverbod de verzoekende partij verhindert om in België een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, niet correct is. Zo stelt zij dat in het arrest van het Hof van Justitie (zaak *K.A. (C-82/16)* van 8 mei 2018) geoordeeld werd dat om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen, in strijd is met artikel 20 van het VWEU.

Dit standpunt is te ongenueanceerd.

Het Hof van Justitie stelt hierover:

“(…)

*57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (…)” (eigen onderlijning).*

Het bestaan van een inreisverbod alleen om een aanvraag te weigeren, volstaat niet. Uit het arrest kan niet afgeleid worden dat een bestaand inreisverbod altijd de weigering van een aanvraag rechtvaardigt. Het Hof stelt duidelijk dat moet nagegaan worden of er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan.

Artikel 20 van het VWEU bepaalt onder meer dat de burgers van de Unie het recht hebben zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, *O. en B.*, C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verwerende partij verwijst terecht naar de volgende citaten in voormeld arrest:

“*HJEU, zaak C-82/16 d.d. 8 mei 2018 :*

“§ 51: In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin [...] niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [...].

§ 54: In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen [...].

§ 78: In dit verband zij eraan herinnerd dat het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU toekomt aan derdelanders die familielid van een burger van de Unie zijn, een afgeleid verblijfsrecht is dat tot doel heeft de vrijheden van verkeer en verblijf van de Unieburger te beschermen [...].

§ 89: Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie. Daarbij komt dat het voordeel van dat verblijfsrecht aan die derdelander moet toekomen zodra de afhankelijkheidsverhouding tussen hem en de Unieburger ontstaat, zodat hij vanaf dat moment en zolang die afhankelijkheidsverhouding voortduurt, niet kan worden geacht illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie te verblijven in de zin van artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115.” (...).”

In dit geval werd een afhankelijkheidsonderzoek verricht. Het Hof van Justitie heeft duidelijk gesteld:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.” (eigen onderlijning).

De bestreden beslissing heeft de voorwaarde van een afhankelijkheidsonderzoek nageleefd. Voor zover deze bevindingen uit het onderzoek correct zijn of niet weerlegd worden, maakt de verzoekende partij de schending van artikel 20 van het VWEU of van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

3.3.2.2. De verzoekende partij betwist het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat zij niet aantoont dat zij en haar echtgenoot niet zelfstandig kunnen functioneren. De bestreden beslissing stelt dat er geen concrete elementen voorliggen. Zij verwijt de gemachtigde dat hij nooit aan hen heeft gevraagd om hun afhankelijkheid aan te tonen, temeer het voormelde arrest van het Hof van Justitie bij de aanvraag niet bestond.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in het standpunt dat het beter was hen uit te nodigen om elementen van afhankelijkheid aan te tonen. Evenwel merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen

enkel concreet element in het middel aanhaalt dat een aanwijzing geeft over de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot.

De verzoekende partij voert aan dat zij moest uitgenodigd worden om een afhankelijkheidsverhouding aan te tonen, maar weerlegt niet met het minste element van het volgende motief in de bestreden beslissing:

“In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen u en uw echtgenoot en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. Uit uw aanvraag blijken geen concrete elementen dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Belgische echtgenoot met wie u sinds 24.11.2017 gehuwd ben te Sint- Niklaas. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van uw echtgenoot. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw echtgenoot niet zelfstandig kunnen functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Er dient voorts te worden opgemerkt dat u de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw Belgische echtgenoot en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hem in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenoot en het gezinsleven met hem op die manier verder te onderhouden. Bovendien kan uw echtgenoot België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Het staat u bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Tevens dient benadrukt te worden dat uw gezinsleven is ontstaan op een moment dat u reeds onder inreisverbod stond en u zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat u onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. U en uw partner konden er gelet op uw illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgische echtgenoot ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat het u betekende inreisverbod op 23.01.2013 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter opgemaakt op en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 04.02.2013 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend alsook aan het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten op gemaakt op 04.07.2017 dat u op 05.07.2017 werd betekend.”

De verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven of weerlegt ze niet, zodat ook met deze grief de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt. Bovendien toont zij haar belang bij deze grief niet aan.

3.3.2.3. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde het bestaand inreisverbod als hoofdreden voor de afwijzing te gebruiken omdat zij het land niet heeft verlaten sedert de kennisgeving van het inreisverbod. Zij verwijst naar het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 van het Hof van Justitie, dat stelt dat een inreisverbod slechts uitwerking heeft nadat de persoon die het inreisverbod treft, het land heeft verlaten.

Dergelijke zienswijze strijdt met de rechtspraak van het Hof Justitie in de zaak C-82/16, dat uitdrukkelijk aangeeft dat er wél rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan het inreisverbod, ook al heeft de betrokken derdelander nog geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten:

*“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) [...]”*

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 immers heeft geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41). Het arrest *Ouhrami* kan aldus niet geïnterpreteerd worden in die zin dat het inreisverbod als niet bestaand kan worden beschouwd zolang de verzoekende partij nog in België heeft verbleven.

Geen concreet gevolg geven aan een inreisverbod heeft niet het gevolg op zich dat geen aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan ingediend worden. De bestreden beslissing stelt correct dat het inreisverbod nog steeds geldig is.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing correct werd beoordeeld, een juiste feitenvinding kent, steun vindt in het administratief dossier en een kennelijk redelijke beoordeling is. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.3.3. Uit de hierboven weergegeven bespreking blijkt dat de grieven van de verzoekende partij worden afgewezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle gegevens, ook met de dienstige stukken.

De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat deze grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

3.4. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN